

Arrest

nr. 161 924 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 2 oktober 2015 te Antwerpen aangehouden ingevolge feiten van intra-familiaal geweld.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 oktober 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1): S.(...), N.(...), geboren op 28.05.1975 , onderdaan van Bosnië en Herzegovina wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste

documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteit stuk.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor

Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P.(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 03.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Artikel 77 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981: betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Teruqleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

Op 24/08/1998 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Op 22/01/1999 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis), geldig 5 dagen. Hiertegen diende betrokkene op 28/01/1999 een schorsend beroep in bij het CGVS. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door het CGVS op 09/08/1999. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 11/08/1999. Hiertegen diende betrokkene een procédure in bij de Raad van State. Procédure die afgesloten werd op 11/12/2001.

Op 26/05/2005 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Op 13/06/2005 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis), geldig 5 dagen. Hiertegen diende betrokkene op 16/06/2005 een schorsend beroep in bij het CGVS. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door het CGVS op 09/08/2005. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 10/08/2005. Hiertegen diende betrokkene een procédure in bij de Raad van State op 18/05/2006. Procédure die afgesloten werd op 24/01/2007.

Op 08.05.2014 heeft betrokkene een derde asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door een beslissing van het CGVS op 27.05.2014. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 28.05.2014..

Betrokkene diende op 13/05/2005 en aangevuld op 18/04/2006 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9&3 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 15/06/2007 en deze beslissing werd hem betekend op 22.06.2007

Betrokkene heeft op 14/07/2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 23/12/2008 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 08/01/2009 aan hem betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten

Betrokkene heeft op 29/01/2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 22/10/2009 onontvankelijk verklaard. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 12/02/2013 .

Betrokkene heeft op 19/04/2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis ingediend. Deze aanvraag werd op 04/08/2010 ongegrond verklaard en deze beslissing werd hem betekend op 03/12/2010

Betrokkene heeft op 19/04/2009 en 09/08/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis ingediend. Deze aanvraag werd op 02/10/2012 onontvankelijk verklaard .

Betrokkene heeft op 30/04/2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 22/05/2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 24/07/2015 aan hem betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten

Betrokkene werd van 03.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier.

Betrokkene heeft een vrouw die eveneens illegaal op het grondgebied verblijft. Bovendien verklaart betrokkene kinderen te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats
Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-betrokkene kan niet onmiddellijk worden verwijderd of overgebracht naar een gesloten centrum en dient hiertoe te worden vastgehouden in de gevangenis,

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, A. P.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Antwerpen om betrokkene vanaf 22.10.2015 te doen opsluiten, in de gevangenis te Antwerpen.”

1.3. Eveneens op 22 oktober 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Tegen de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend (rolnrs.: RvV X en RvV X), waardoor toepassing dient te worden gemaakt van artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

2.3. Ter terechtzitting gaven de aanwezige raadvrouwen na onderling overleg te kennen dat de Raad uitspraak zal doen over het inreisverbod (bijlage 13sexies) op basis van het laatst ingediende verzoekschrift van 6 november 2015 (rolnr. RvV X).

2.4. Bijgevolg doet de verzoekende partij afstand van zijn verzoekschrift voor zover het betrekking heeft op de beslissing houdende inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering afdoende dient te zijn;

En doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

En doordat het begrip “afdoende” tevens moet impliceren dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

1.

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel dient elke administratieve beslissing te berusten op zowel in feite als in rechte aanvaardbare motieven.

Er ligt geen degelijke feitenvergaring aan de oorsprong van de eerste bestreden beslissing waardoor de motivering ervan niet deugdelijk kan zijn. Verwerende partij is tekort geschoten in haar onderzoeksplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht en artikel 7 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

De bestreden beslissingen stellen beiden het volgende : “Betrokkene heeft een vrouw die eveneens illegaal op het grondgebied verblijft. Bovendien verklaart betrokkene kinderen te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2,

eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het verdrag. Bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats.”

Onder reden van de beslissing 13septies: “De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 § 1, vierde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Betrokkene kan niet onmiddellijk worden verwijderd of overgebracht naar een gesloten centrum en dient hiertoe te worden vastgehouden in de gevangenis,
- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk om hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren”

Onder reden van de beslissing 13sexies: “Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.”

Er wordt echter geen juridische of feitelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt.

Er wordt geen enkele grondige motivering gegeven voor het bevel, behoudens het gegeven dat er reeds en bevel om het grondgebied te verlaten aan hem werd betekend op 24.7.2015.

Tegen dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten werd evenwel beroep tot nietigverklaring en schorsing aangetekend op 20.8.2015, hetwelk de Dienst Vreemdelingenzaken klaarblijkelijk volstrekt negeert.

Daarbij stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, zonder dit te motiveren.

Art. 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt tevens een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische Staat in.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis, noch motivering voor het bevel gegeven.

Uit het gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum in zijn paspoort, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft.

Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Bovendien had verzoeker ook niet de bedoeling om op illegale wijze in het Rijk te verblijven nu er een schorsend beroep werd ingediend tegen de beslissing van 22 mei 2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft dit beroep echter niet weer in het overzicht van beide beslissingen, en geeft eveneens niet weer waarop hiermee geen rekening wordt gehouden, hoewel er duidelijk een schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevraagd.

2.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van art. 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken niet grondig motiveerde waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten, met inbegrip van een inreisverbod van drie jaar, werd gegeven aan verzoeker terwijl er een schorsend beroep werd ingediend, worden art. 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht geschonden.

Een inreisverbod van drie jaar is bovendien volstrekt disproportioneel nu verzoeker niet de intentie had hier illegaal te verblijven, alsook daar heel zijn gezin in België woont.

Dit laatste beginsel verwijst immers dat wanneer een toepasselijke regelgeving aan het Bestuur de vrijheid te laten om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het Bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

3.

*Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;
Dat deze motiveringsplicht verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;
Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);
Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;
Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;
Dat er echter enkel wordt verwezen naar enkele beginselen inzake openbare orde, maar niet naar het eerdere beroep, noch naar de reden deze gevolgtrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van het inreisverbod, wordt gemaakt.
Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;
Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;
Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;
Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing dienen te verantwoorden.
Dat de redenen zoals verwoord in de bestreden beslissing dd. 22 oktober 2015 niet pertinent zijn en de beslissing niet verantwoorden;
Dat er immers geen enkele motivering wordt gegeven voor het inreisverbod, alsook voor het zogenaamd gevaar voor de openbare orde.
Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing deze beslissing dan ook niet verantwoorden;
Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;
Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat het eerste middel dan ook gegrond is.”*

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.3. In wezen oppert verzoeker dat de bestreden beslissing in weerwil van de formele motiveringsplicht geen juridische en feitelijke grondslag zou weergeven waarop zij is gestoeld.

4.4. Verzoeker kan op dit punt niet worden bijgetreden aangezien de bestreden beslissing, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag vermeldt. In dat opzicht is dus voldaan aan de formele motiveringsplicht. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

4.5. Ook waar verzoeker in zijn middel beweert dat er “geen degelijke feitengaring” aan de oorsprong van het bevel ligt, kan hij niet worden gevolgd. De beslissing werd immers getroffen op basis van de feitelijke vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat verzoeker “niet in het bezit (is) van een geldig identiteitsstuk”, hetgeen onder andere blijkt uit het administratief verslag dat naar aanleiding van zijn aanhouding werd opgemaakt en waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt. Verzoeker weerlegt nergens deze pertinente vaststelling, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker lijkt er trouwens ten onrechte van uit te gaan dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2015, dat hem op 24 juli 2015 werd betekend en dat de overwegingen met betrekking tot de schendingen van de openbare orde, motieven vormen van onderhavig bevel. Naar aanleiding van het eerder verstrekte bevel, merkt de Raad op dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat tegen dit eerdere bevel een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing zouden zijn ingesteld. De Raad stelt vast dat enkel tegen de beslissing van 22 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, een beroep bij de Raad werd ingesteld, dat werd verworpen in het arrest van 1 december 2015 (RvV 1 december 2015, nr. 157 544).

4.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Doordat artikel 8 EVRM het volgende bepaalt :

*“1. Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

1.

Terwijl de vereiste van artikel 8 EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds het artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Terwijl er hier zonder twijfel sprake is van een gezin, bestaande uit verzoeker, zijn echtgenooten hun kinderen (stuk 2).

Terwijl door het bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging plaatsvindt in het familie- en gezinsleven van verzoeker daar verzoeker dit nu onmogelijk verder kan zetten en gedwongen gescheiden blijft van zijn partner daar deze haar centrum van belangen in België heeft.

2.

Aangezien artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker aldus te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 EVRM.

Er dient derhalve te worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996).

In het arrest *Al-Nashif en anderen v. Bulgarije* gaf het EHRM een algemeen schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband: "The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (EHRM, *Al-Nashif en anderen v. Bulgarije*, 20 juni 2002, § 112)

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen, hetwelk in casu zonder meer wordt aangetoond.

Verzoeker vormt immers ontegensprekelijk een feitelijk gezin met zijn echtgenoot, hetgeen ook niet wordt ontkend in de bestreden beslissing (stuk 1).

Er is zonder twijfel sprake van een effectief beleefde gezinssituatie, alsook van een voldoende hechte relatie tussen verzoeker en de familie van zijn echtgenoot (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150.)

Verzoeker is bovendien reeds meer dan twintig jaar samen met zijn echtgenoot, zij vertrokken eveneens ook samen naar België en maakten samen al bijzonder veel mee.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de eerdere asielaanvragen.

Er kan derhalve niet worden ontkend dat verzoeker en zijn echtgenoot een gezin vormen in de zin van artikel 8, 1° EVRM.

3.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De rechten op eerbied voor het privaatsleven zijn immers fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de, beperkend door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, opgesomde doeleinden.

Minstens bestaat de positieve verplichting voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut t. Nederland*, § 63 EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, § 38).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is immers niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Het is dan ook onbetwistbaar dat bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker. Verzoeker is België na twintig jaar als zijn land gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

4.

Er is bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten

verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van verzoeker op één of andere wijze te beoordelen en deze te beantwoorden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt namelijk als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Nochtans is in de maatregel geen enkele grondige motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van zijn huwelijk. (stuk 1)

In de bestreden beslissing is echter nergens een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker.

Het stellen dat de scheiding tussen verzoeker en zijn familie geen schending zou opleveren van artikel 8 EVRM is niet ernstig te noemen.

Elkeen weet immers dat een dergelijke schending van minstens drie jaar het familie- en gezinsleven onherstelbaar zal schenden.

Er is op die manier namelijk geen gezinsleven meer.

Een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoeker schendt zodoende het recht op familie-, en privéleven, zoals vervat in artikel 8 EVRM. Immers, deze bepaling kan staten verplichten om een vreemdeling toegang te verlenen of verbieden om hem of haar uit te zetten als hun handelswijze een schending van diens familieleven of privéleven zou opleveren (sic).

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft sinds het arrest Abdulaziz, Balkandali en Cabales (EHRM, Abdulaziz, Balkandali en Cabales v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 65) tevens herhaaldelijk bevestigd dat artikel 8 EVRM ook op migratiezaken dient te worden toegepast.

5.

In casu is duidelijk dat er sprake is van een (ongeoorloofde) inmenging van de Belgische staat in het familieleven of het privéleven van verzoeker.

De inmenging moet ten tweede minstens één van de acht rechtmatige belangen beogen die in het tweede lid vermeld worden. Het gaat hierbij limitatief om: de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de preventie van wanorde of misdaad, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

België meent hier de openbare orde te kunnen invoeren zonder een grondige en dienstige motivering.

De Belgische staat heeft dan ook al te gemakkelijk de ingeroepen rechtmatige belangen ingewilligd, zonder behoorlijk onderzoek naar de feitelijke context (zie hierover P. VAN DIJK, "Protection of "Integrated" Aliens Against Expulsion under the European Convention on Human Rights", EJML 1999, 1, (293) 302).

Zodoende dient de inmenging gelegitimeerd te worden door een dwingende maatschappelijke behoefte en bovendien proportioneel zijn tot het nagestreefde rechtmatige belang. Dit houdt in dat de inmenging pertinent moet zijn om het beoogde belang te bereiken en dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de inmenging en dat belang.

In casu is dit allerm minst het geval.

Verzoeker wordt gedwongen om de Belgische staat te verlaten om vanuit zijn thuisland een nieuwe visumaanvraag in te dienen terwijl hij daar ongewenst is door zijn familie die hem hebben verstoten nu hij samenwoont met een Nederlandse.

Er vond dan ook allerm minst een billijke afweging plaats tussen de rechten van verzoeker en het belang van de gemeenschap.

Het Hof formuleerde dit meermaals: "The Court reiterates that the essential object of article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities. There may in addition be positive obligations inherent in effective "respect" for family life. However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision (art. 8) do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation." (EHRM, Kroon v. Nederland, 27 oktober 1994, § 31; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Konstatinov v. Nederland, 26 april 2007, § 46; EHRM, Gulijev v. Litouwen, 16 december 2008, § 36; EHRM, Nunez v. Noorwegen, 28 juni 2011, § 36; EHRM, Butt v. Noorwegen, 4 december 2012, § 78)

In casu leven verzoeker en zijn gezin samen op een gekend verblijfadres en is verzoeker zich volop aan het integreren. Verzoeker kent eveneens ook Nederlands.

De Belgische staat beperkt dan ook op een ongeoorloofde wijze zijn familie- of privéleven door de uitwijzingsmaatregel (zie hierover H. LAMBERT, "The European Court of Human Rights and the Right of Refugees and Other Persons in Need of Protection to Family Reunion", IJRL 1999, 11, 3, (427) 429 en 440-442).

Een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoeker schendt in deze dan ook stellig de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, evenals artikelen 8 en 12 EVRM.

Dat het recht op gezinsvorming echter dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook totaal niet in verhouding is met het nagestreefde doel en bijgevolg het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker schendt.

Zodat artikel 8 EVRM dan ook geschonden is.

Dat het tweede middel dan ook gegrond is."

4.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.9. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te blijken of er sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM. Bij deze beoordeling (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

4.10. Verzoeker beroept zich in zijn middel op een gezinsleven met zijn echtgenote, waarmee hij beweert reeds 20 jaar samen te zijn en die hij – ten onrechte – als een Nederlandse afschildert, en met zijn kinderen en hij verwijst naar de stukken die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad stelt echter vast dat deze stukken, met name de bestreden beslissing en een verzoekschrift tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 mei 2015 hoegenaamd geen bewijs inhouden van een beschermenswaardig privé- en of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met zijn echtgenote, die van Bosnische nationaliteit is, en met zijn kinderen samenwoonde, waardoor een gezinsleven zou kunnen worden vermoed. Er dient echter wel een kanttekening te worden geplaatst aangezien uit het administratief verslag van de politie van 2 oktober 2015 blijkt dat verzoeker werd aangehouden op grond van feiten van intra-familiaal geweld ten aanzien van zijn vrouw en kinderen, hetgeen ernstige vragen doet rijzen bij het beschermenswaardig karakter van zijn gezinsleven. De bewering van verzoeker in zijn middel dat er zonder twijfel sprake is van *"een effectief beleefde gezinssituatie, alsook van een voldoende hechte relatie tussen verzoeker en de familie van zijn echtgenoot"* wordt bijgevolg allerminst ondersteund door de meest recente informatie uit het administratief dossier.

4.12. De bestreden beslissing houdt in elk geval geen weigering in van een voortgezet verblijf, aangezien geen enkele van de betrokken familieleden over een geldige verblijfstitel beschikt, zodat er geen toetsing dient te worden doorgevoerd aan hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zoals verzoeker nochtans met zijn theoretische discours lijkt te willen aanvoeren. Bijgevolg dient enkel te worden nagegaan of de gemachtigde van de staatssecretaris is overgegaan tot een belangenafweging.

4.13. In de bestreden beslissing wordt nochtans uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker, hoewel zijn echtgenote eveneens illegaal op het grondgebied verblijft, zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat hieraan in zijn middel volkomen voorbij.

Bovendien kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij poneert dat er in de beslissing geen enkele afweging kan worden teruggevonden. Bij de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt immers het volgende gesteld: *“Betrokkene heeft een vrouw die eveneens illegaal op het grondgebied verblijft. Bovendien verklaart betrokkene kinderen te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.”* Er werd bij het nemen van de beslissing wel degelijk rekening gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven en er bleek niet dat er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestond om het gezinsleven te bevorderen. Aangezien verzoeker in zijn middel nergens de concrete overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betwist of weerlegt, kan hij niet dienstig voorhouden dat geen juist evenwicht zou zijn geëerbiedigd tussen zijn belangen en deze van de Belgische openbare orde.

4.14. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN